

Políticament incorrecte

written by Alfons Duran Pich | 7 de gener de 2022

Reedició de l'article inicialment publicat el 14/9/2019

Deixeu-me compartir per uns moments les reflexions d'un independentista independent, que no ha d'anar a cap cenacle ni consultar cap manual per dir el que pensa sobre el contenciós Catalunya-Espanya. Aquesta ha estat sempre l'avantatge dels lliurepensadors.

En primer lloc i quan bufen vents no favorables convé recordar les paraules de Winston Churchill, que transcorregut el primer any de la II Guerra Mundial i havent Alemanya ocupat mitja Europa, va dir als seus conciutadans: "L'èxit és la capacitat d'anar de fracàs en fracàs sense perdre l'entusiasme". No perdeu l'entusiasme, és el nodridor de totes les nostres reivindicacions.

Si analitzem el problema des de la lògica formal, ens trobem amb un fet que resulta paradoxal: Catalunya, una nació sense estat, es troba enfrontada a Espanya, un estat sense nació. La nació és un fet natural; l'estat és una construcció humana. La nació viu; l'estat administra.

Que Catalunya és una nació no necessita major argumentari. Una col·lectivitat que al llarg de la història registrada comparteix una cultura, una llengua, una forma d'interpretar la realitat (una *Weltanschauung*), unes tradicions, unes llegendes, uns mites, etc., és una nació. Una nació que es va quedar sense estat quan li ho van arrabassar el 1714. Espanya per part seva, com bé va dir l'historiador britànic Henry Kamen, es va preocupar tant del seu Imperi que es va oblidar de constituir una nació. Després, precipitadament va ordinar certs components de la incipient nació castellana i va tractar d'imposar-la des de l'aparell de l'estat sobre tot el territori, en una sostinguda operació de liquidació de les

nacions històriques (“cal castellanitzar els nens catalans”, va dir més recentment el loquaç senyor Wert). I a més ho va fer de manera basta i xarona, maltractant la pròpia llengua, i potenciant els seus valors més foscos, com l’ortodòxia religiosa, la violència i l’agressivitat, i simbolitzant la seva marca amb espectacles tan fràgils com *la fiesta de los toros* o tan esperpèntics com els cants d’exaltació de “la Roja”.

Arribats aquí és evident que Catalunya i els catalans (els que volen voluntàriament ser-ho) han de trobar una sortida per posar fi a una situació de bloqueig. L’Estat no ho permet; per tant, en som presoners.

Vegem algunes hipòtesis de sortida:

1. Negociar amb l’Estat. Però per negociar es necessita que les parts hi estiguin disposades. En aquest cas seria una relació bilateral. Ja sabem que l’Estat s’hi nega, no fa gens de cas de les nostres peticions. Insistir per aquest camí és una pèrdua de temps. L’única opció que tenim és la unilateralitat, com ho va ser el referèndum del primer d’octubre. Allò va ser un acte de pressió que després no es va saber materialitzar. Però va ser la nostra decisió, va estar a les nostres mans. Prenem la iniciativa i afeblim el nostre adversari. Només una confrontació democràtica i pacífica amb l’Estat pot marcar el nostre futur.

I no és que Espanya sense Catalunya no pogui ser viable en termes econòmics, potser no jugaria a primera divisió (potser a segona B), però això la *hidalguía* castellana instintivament no ho pot permetre. Darrere dels eslògans de «La unidad de España» i «Quieren romper España» hi ha un fet molt prosaic: volen els nostres diners. El gran limitador és l’Estat espanyol. És aquest conglomerat dels partits dinàstics (PP i PSOE) més les marques blanques (Ciutadans, Vox i un ambigu Unidas Podemos), vinculats, uns més que altres, al franquisme sociològic de la burocràcia espanyola. És aquest fals

progressisme d'un PSOE (i la seva delegació de vendes a Catalunya PSC-PSOE) que permet, i a vegades aplaudeix, la impunitat de l'aparell repressor. Ja ho va dir el nostre vell *kulak* Josep Pla: "El que més s'assembla a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres".

2. Demanar una vegada més la intervenció de la Unió Europea. Això és fer el ridícul. La Unió Europea està representada pels alts funcionaris de cada estat membre, que es cobreixen les innombrables vergonyes per a mantenir l'*statu quo*. Només fa falta parar esment als principals representants, en aquest emmurriat equilibri de repartiment de poltrones. És un cementiri d'elefants, i perdó per referir-me a aquest noble animal. Allí queden aparcats polítics en desús, en unes condicions econòmiques immillorables. Les decisions dels òrgans rectors són, en la majoria dels casos, no vinculants. La Unió Europea "no sap, no contesta", no solament enfront del contenciós català, sinó davant les ones migratòries dels últims anys. On estan els gairebé quatre milions de refugiats sirians, iraquians, libis que pretenien entrar a Europa? Per què no es parla d'aquest tema? És cert que a la Turquia asiàtica hi ha camps de refugiats abandonats a la seva sort? Per què la Comissió Europea no reprova les sentències de fa un parell de setmanes contra tres dones iranianes que s'han negat a portar el burca? O és que una pena de 33 anys per aquest delicte els sembla raonable a aquesta vergonya de buròcrates? La Unió Europea ha estat un fracàs polític, econòmic i social. Per a nosaltres l'única virtut és que ha actuat (sense voler-ho) de barrera psicològica perquè l'aparell de l'Estat espanyol no hagi estat més cruel amb els dissidents. Oblidem-nos de la UE.

3. Buscar la complicitat del poder real, no del poder derivat. El poder real, el que mou el món, està molt lluny d'aquí. En el cas del món liberal-conservador està a Nova York, a Washington i a Londres; en el cas de les «dictadures toves» està a Pequín i a Moscou. El poder real del primer bloc no són

els polítics (el president Trump és una excepció amb data de caducitat), sinó els grans gestors de diners (els "oligarques camuflats"), que s'oculten en la "banca a l'ombra", aquest conjunt de fons de pensions, de capital de risc, de cobertura, fons sobirans, fons mutus i altres variacions, que constitueixen el nucli dur del capitalisme financer.

A tall d'exemple, a l'Estat espanyol es parla molt del poder de l'IBEX-35 com l'autèntic manipulador de les voluntats públiques. Però el que no es diu és que el mercat borsari espanyol és petit i està molt concentrat, això significa que 10 valors controlen el 80% del valor de capitalització. Tampoc es diu que en aquests 10 valors, els primers o segons accionistes són fons d'inversió nord-americans, que operen a curt termini per a obtenir bones plusvàlues. Entre els més rellevants destacarem BlackRock (amb central a Park Avenue, no al passeig de la Castellana), que opera una cartera de gairebé 7 bilions de dòlars, més de 5 vegades el PIB de l'Estat espanyol. La borsa espanyola és una borsa en constant situació d'alt risc.

I aquests inversors internacionals coneixen molt bé la feblesa d'un Estat que té un Deute Públic reconegut igual al seu PIB, això significa que hauríem d'estar tot un any sense cobrar (ni salaris ni pensions) i sense repartir dividends, ni subvencions, ni ajudes de qualsevol naturalesa per a redimir aquest passiu. També saben que aquest Estat (és a dir, els contribuents) ha de pagar cada any (i això va a més) el servei del deute (els interessos) i que aquest servei ascendeix a 32.500 milions d'euros, o sigui a 89 milions diaris. És un estat que manté la pompositat però està a la frontera de la fallida financera, per no referir-nos a la fallida moral, ja que sabem que als inversors aquest tipus de fallida tant els fa.

Finalment, els seus analistes posen els senyals d'alerta en un Dèficit Públic estructural consolidat (es gasta més del que s'ingressa), i gràcies que les externalitats fan d'àngel

protector. Si el barril de cru es dispara i/o el preu del diner canvia d'orientació, l'Estat espanyol cau en barrina i ha de suspendre pagaments. I com que els grans creditors són estrangers (començant pel BCE) el problema pot estendre's, afectar altres territoris i, sobretot, perjudicar l'euro i la seva política monetària.

És per això que cercar aquesta complicitat per part dels nostres polítics professionals és obligatori. No és difícil documentar tot això, desenvolupar-ho i parlar amb qui té poder de decisió. A ningú que estigui en el seu seny (espanyols a part) li convé que el contenciós Catalunya-Espanya s'incrusti. Això sí, cal fer-ho oficiosament, sense fer soroll, de manera professional. Cal mostrar als creditors internacionals que els seus diners estan en joc. Quan aquests prenguin consciència de la situació es mouran per defensar els seus interessos.

Per altra banda, a més llarg termini el nostre contenciós pot ser atractiu per als *apparatchiks* de les «dictadures toves». No hem d'oblidar que el centre de poder mundial es decanta cap a l'est i això ofereix moltes oportunitats. Aprenquem dels anglosaxons: no hi ha amics ni enemics, sinó interessos. Però cal posar-se en contacte amb ells.

I què pot una Catalunya independent oferir a canvi d'aquest suport? Moltes coses:

Som el nord del sud. Més centreeuropeus que ibèrics

Una molt bona posició geoestratègica.

Una cultura de l'esforç.

Una disciplina en el treball.

Un concepte *meritocràtic*.

Un aparell de l'estat lleuger i modern.

Una estructura del PIB en la qual la indústria encara pesa.

Una demografia empresarial atractiva.

Una visió calvinista del treball.

Una cultura en la qual la iniciativa privada és dominant.

Un concepte clar de la paraula donada.

Un esperit innovador.

I sobretot una polis organitzada i il·lusionada. Probablement, l'actiu més important.

I entretant, què pot fer el poble per acompanyar aquestes accions? Pot fer-hi molt, més del que se suposa. Vegem:

Fer realitat el consum estratègic que proposa l'ANC. Consum estratègic és comprar i consumir preferentment aquells productes i serveis que siguin conformes al nostre ideari. El kosher per als jueus, el no animal per als vegans, el producte de proximitat per a molta gent, són opcions de consum estratègic. Confondre això amb el boicot és ignorar les més simples estratègies de màrqueting. ¿Sou capaços de dimensionar l'impacte econòmic d'un canvi de comportament de més de dos milions de persones? Que algunes patronals espanyolistes s'hagin mostrat en desacord i ho hagin denunciat només significa que estem en el bon camí. Com va dir una vegada Leonard Cohen: "Jo sé de quin costat estic quan veig qui està a l'altre costat".

Posar en pràctica l'estratègia del "entrismo", vella coneguda de la teoria política. Es tracta d'introduir-se en les institucions per canviar-les des de dins. Això és el que ha fet el col·lectiu Eines de País a la Cambra de Comerç de Barcelona. Hi ha moltes altres institucions a Catalunya que s'obririen a aquesta experiència, i no ens referim a organitzacions o institucions polítiques.

Mantenir viu el combat dels símbols: estelades, llaços grocs, banderes, tot allò que el marxandatge modern posa a la nostra disposició i imaginació. Cal ritualitzar el moviment, sense caure en l'error de fer dels gestos l'instrument principal del canvi.

Hi ha molt de treball per fer i multitud de camins. Però abans fem autocrítica i després anem al gra:

Enterrem el “llirisme”. Ja n’hi ha prou d’anar amb el lliri a la mà.

Recordem als partits i a les seves unitats de comandament que estan aquí perquè els hem votat. Que les seves estructures orgàniques són necessàries però no suficients. Que mantindrem l’esperit crític i la llibertat de vot.

Fem les coses tan professionalment com sapiguem. No és suficient amb bona voluntat.

Manifestem el nostre disgust pel narcisisme i el messianisme.

Posem fre a tanta xerrameca, una nació no avança a cop de tuit. Menys parlar i més fer.

Donem valor a la transversalitat, un altre dels actius clau.

Acceptem que “eixamplar la base” és una coartada per immobilitzar-nos. Si Lenin hagués esperat a ampliar la base del seu minúscul partit, la Revolució russa no hauria tingut lloc i probablement avui el món seria molt diferent.

Finalment i el més important, prioritzem l’eix nacional. Quan siguem independents serà el poble qui escollirà les propostes polítiques que es presentin. Estem farts que alguns es gallegin de la seva suposada superioritat moral i ho utilitzin com coartada per a no comprometre’s.

És la nostra gran oportunitat si la sabem aprofitar. Mai havíem anat tan lluny. No repetim els errors del passat. Recordem, ara sí, les paraules esmolades del gran Joan Sales:

“Des de fa cinc-cents anys els catalans hem estat uns imbècils. Es tracta llavors de deixar de ser catalans? No, es tracta de deixar de ser imbècils”.